

DE OORLOG EN DE GEWAPENDE VREDE MIN TWEE MOMENTEN DIE NAUW VERBONDEN ZIJN AAN HET LEVEN VAN HET KAPITALISME

Door de tweede oorlog in Irak, voorbereid door de grootste economische en militaire macht van de planeet, komt de wereld in een periode terecht waarin de gewapende vrede steeds frequenter uitbarst in open oorlogen. Met de grootste arrogantie verkondigen de belangrijkste vertegenwoordigers van de Amerikaanse Staat dat niets hen zal tegenhouden.

Het excuus? De dictator Saddam Hussein, beruchte moordenaar van bevolkingen en vergasser van duizenden Koerden. Toen werd Saddam ondersteund en bewapend door Frankrijk, Duitsland en de Verenigde Staten zolang hij hen van nut was voor hun politieke belangen. Vandaag dient Saddam als verweermiddel om te laten geloven dat de Amerikaanse en Engelse legers met eventueel bijkomende bondgenoten hun militaire actie zullen voeren om de democratie in te voeren door de Irakese bevolking te bombarderen. De Amerikaanse staf wil wel degelijk de nationaal-socialistische partij Baath vernietigen en dat zal men zeker niet betreuren. De Koerden noch de Sjiïeten van Irak zullen het zich niet beklagen dat de bende aan de macht in Bagdad verdwijnt en dat zelfs mits buitenlandse tussenkomst. Maar dit is het voornaamste punt niet.

Tijdens de eerste oorlog van Irak, dertien jaar geleden, was de doelstelling niet Hoessein en zijn kring te verjagen. Nochtans waren de Amerikaanse troepen in staat om dit te verwezenlijken. De generaal Norman Schwarzkopf, verantwoordelijk voor de militaire acties in de Golf in 1991, schreef in zijn memoires dat de vernietiging van de republikeinse garde, de beste waakhonden van het regime, en de Irakese staat door hem kon verzekerd worden. De vader van de huidige Amerikaanse president had toen, via Colin Powel, de geplande operaties stopgezet.

Sindsdien heeft het regime van de dictator van Bagdad het nog nooit zo goed gehad. Saddam neemt zijn drie maaltijden per dag in zijn prachtige paleis. De bevolking daarentegen, lijdt aan constante tekortkomingen (voeding, medicatie,...) en sterft door de embargo dat besloten is geweest door de Verenigde Naties die, vandaag, beschouwd worden door een groot aantal pacifisten als enige schild tegen de oorlogswaanzin van G.W. Bush.

De landen van het kamp van de oorlog en diegenen van het kamp van de pseudo-vrede verklaren dat zij de reële democratie wensen. Zij liegen.

De redenen voor de oorlog zijn heel anders. Dictatuur of niet, bloeddorstig of niet, de Verenigde Staten en Engeland nemen dat niet in aanmerking. Het kan hen niet schelen. Mening die trouwens gedeeld wordt door Duitsland en Frankrijk. De tirannen aan de macht werden getolereerd door de hele wereld als zij al met door één van deze landen aan de macht gebracht zijn geweest. Bush en Blair willen deze oorlog tegen Irak in naam van de vrede. Chirac en Schröder menen de vredesduif te spelen terwijl hun voornaamste bondgenoten Rusland en China zijn. Rusland, die de Tsjetsjenen aan het uitroeien is. China, dat zijn jarenlange repressie in Tibet blijft doorvoeren en Taiwan blijft bedreigen. Men mag ook niet vergeten dat Duitsland en Frankrijk actief deelgenomen hebben aan de eerste Golfoorlog in samenspraak met hun oude boezemvriend : Amerika.

DE VERSCHILLENDE INZETTEN

De petroleum ! Maar men moet wel wat klaarheid scheppen. De petroleumreserves van de Golf, waarvan Irak deel uit maakt, vertegenwoordigt 60% van de wereldreserves.

De petroleum afkomstig van Irak vertegenwoordigt slechts 4% van de consumptie van de Verenigde Staten. Zo dus betekent dit dat de petroleum niet central staat in de Amerikaanse actievoering. De Irakese staat vraagt trouwens niet liever dan baar leveringen te verhogen. Het embargo besloten door de Verenigde Naties heeft dit belemmerd. In de loop van het jaar 2001, hebben de Verenigde Staten, voor meer dan de helft van de Irakese petroleum, het plan "petroleum tegen voedsel" uitgevoerd. (Europa importeert 20% van de Irakese petroleum !).

Waarom dan nog oorlog gaan voeren ? De Amerikaanse staat, zoals alle andere staten, verdedigt de fundamentele belangen van de nationale fractie van het kapitaal (wereldwijd verspreid). De oorlog, zoals alle kapitalistische oorlogen, is de continuering van de gewapende vrede die over de economische markten heerst. Het Irakese regime heeft het embargo overleefd, en dus gaat men nu over tot de oorlog. De Amerikaanse Staat wil zich de petroleumtoevoer en de controle van de petroleumbronnen verzekeren. Deze grootmacht wil ook haar positie verstevigen ten opzichte van andere concurrenten die haar suprematie in een latere face zouden kunnen bedreigen (goederen- en kapitaalmarkten). De nieuwe opkomende macht, die in de komende jaren de eerste importeur van petroleum zal worden is China.

CHINA EN DE EURO IN DE KIJKER

Voor het eerst in de geschiedenis, heeft China, in 2002, meer buitenlandse kapitalen aangetrokken dan de Verenigde Staten. De commerciële transacties tussen China en Amerika vertoonden voor de eerste keer een positief saldo van meer dan 100 miljard dollar. Wat het gebruik betreft van de "mobiles", is China de eerste wereldmarkt met zo'n 200 miljoen gebruikers. Deze koers wordt maand na maand aangehouden (200 miljoen per maand). China verzekerd de opleiding van meer dan 50 000 ingenieurs op jaarbasis tegen 30 000 voor de Verenigde Staten. De lijst is nog langer.

Om de verdere ontwikkeling van het Chinees kapitalisme te kunnen waarmaken, is er een absolute nood aan grote hoeveelheden energie. Tien jaar geleden, exporteerde China nog petroleum. Sinds 1994 heeft de tendens heeft zich omgekeerd Het Internationale Energie Agentschap heeft geschat dat China tegen 2030 evenveel petroleum zou moeten importeren als Amerika

(actuele noden van de Verenigde Staten). Men verstaat waarom Amerika belang heeft de Irakese reserves onder controle te hebben om druk te kunnen uit oefenen op China en andere kapitalistische machten.

Door haar militaire actie wil Amerika eveneens haar munteenheid versterken t.o.v. de euro. Een sterk devies behouden tegenover de euro betekent, voor de Verenigde Staten, de mogelijkheid om Europese financiële kapitalen aan te trekken (voordelige wisselkoers). In de jaren '90, kwamen de Europese kapitalen in Wall Street terecht.

Nog steeds 70% van de wereldwijde transacties worden in dollars betaald, terwijl Amerika slechts één vijfde van de wereldproductie van goederen verzekert. Door het vertoon van haar militaire macht, wil de Bush-administratie financiële kapitalen aantrekken.

De economische crisis van 2001 en begin 2002 was hard te verduren voor de wereldeconomie en in het bijzonder voor de Verenigde Staten (de actuele kwakkelgang is ver van gedaan). Het kapitaal is in herstel en geneest zich door herstructureringen, door verlaging van productiekosten...

De Amerikaanse Staat heeft haar economie ondersteund en dat kost héél wat. In 2000 vertoonde het federaal budget een positief saldo van 300 miljard dollars. De voorspelling voor 2004 blijkt het tegenovergestelde te zijn : een tekort van 300 miljard dollars. De munteenheid is rechtstreeks verbonden aan de economische gezondheid van het land. Indien deze een daling kent, is het gebruik van wapens een mogelijk middel om de tendens om te keren.

In de gemeenschap van het kapitaal is de oorlog een middel om de problemen op te lossen. Onder haar dictatuur bestaat de ware vrede nooit en wanneer zij blijkt te overwinnen, rijzen nieuwe conflicten op.

Enkel idioten en naïeve mensen geloven dat de oorlogen gewijd zijn aan slechteriken of dictators. Er zijn geen goede die tegen de slechte vechten. Er zijn kapitalistische staten die het belang of niet hebben om een oorlog uit te laten breken. Aan de ene kant heeft men de voorstanders van de oorlog en aan de andere kant de pacifisten.

Deze keer, heeft de Franse regering, gaande van extreem rechts tot extreem links, gekozen voor het tweede kamp. Aan wat zou dit te wijten zijn ? In januari, tijdens de commerciële voor van Bagdad, is Frankrijk uitverkorene geweest als eerste commerciële partner van Irak. Dictatuur of geen dictatuur, "business is business". Er is wel een prijskaartje verbonden aan het grimassen maken van Chirac ten opzichte van Bush

TEGEN DE OORLOGEN MAAR OOK TEGEN DE GEWAPENDE VREDE VAN HET KAPITAAL

De werkers van de hele wereld hebben niets te winnen bij de oorlog. Ze hebben, in tegendeel, veel te verliezen. Deze oorlog is onze oorlog niet ! Zij is evenmin die van de Amerikaanse werkers of van de Irakese werkers. Het is de oorlog van het Amerikaans kapitaal tegen de fracties van het kapitaal in Irak, China, Europa en elders. We hebben niet te kiezen tussen Bush, Saddam, het koppel Chirac – Schröder en hun vrienden Poetin en Hu Jintao (de meester van Peking).

Het zijn altijd de werkers, de zonder-reserves en de arme boeren die slachtoffer zijn van de kapitalistische oorlogen. Niet de tiran, noch de democraat van het kapitaal.

Miljoenen manifestanten hebben zich uitgesproken tegen de oorlog. Maar dat gaat de oorlog niet tegen houden. Bush is vastberaden om oorlog te voeren met of zonder de resolutie van de Verenigde Naties, met of zonder de toestemming van de veiligheidsraad, met of zonder het akkoord van de bevolking. In Irak, vraagt de dictator aan de bevolking elk huis te verdedigen tegen de vijand. Allen verkondigen het volgende : "Gaat u maar ! Vermoord jullie onder elkaar".

De enige oplossing om deze oorlog te stoppen, is te vechten tegen elke vorm van onderdrukking van het kapitaal. Tegen Saddam Hussein en zijn regime, tegen de wreedheid van Bush en zijn ondergeschikten, tegen het pacifisme en de uitbuiting van Chirac, Schröder, Poetin en Hu Jintao.

**HET CAPITALISME GAAT GEPAARD MET UITBUITING,
ONDERDRUKKING, FABRIEKSLUITINGEN, WERKLOOSHEID,
GEWAPENDE VREDE EN OOK OORLOG WANNEER DIT
ONONTBEERLIJK IS VOOR HAAR OVERLEVING
WANNEER DE WAPENS ZWIJGEN, IS HET OM DE NIEUWE
CONFLICTEN VOOR TE BEREIDEN ALLEEN EEN OVERWINNENDE
PROLETARISCHE REVOLUTIE ZAL DE UITBUITING EN DE
OORLOG STOPZETTEN**

Brussel-Parijs, 5 maart 2003

MOUVEMENT COMMUNISTE